

ха се, носейки кръстовете си нагоре по хълма... Отвори очи и ги погледна с тях. Никой повече не я закачи. Три дни продължи сватбата. Гостите изливаха виното, опитвайки се да изкупят греховете си с чуждата жертвена кръв. Старите баби се взираха в очите ѝ, в движенията на ръцете ѝ, на краката ѝ, търсейки знаци за бъдеща плодовитост и инвестиция. Но на 14 години имаше само страх и една червена нишка, за която захващащите сизифовските си усилия да остане цяла и тук.

...Червената нишка издържа, когато старите баби се бяха надвесили над младата изтощена жена и малкия човешки вързоп, опитвайки се да го накарат да изплаче. Застанала между живота и смъртта, тя погледна пред себе си и видя онази самотна врата, издигната на сред голото поле от Настрадин Ходжа, за да напомня на хората за несвободата им. Чу смеха през нея и също се засмя. Събра малко от този мъдър смях, завърза го в няколко носни кърпи и го скъта за чеиз на бъдещите си деца.

Още три деца дойдоха по същата червена нишка, но само две от тях успяха да стигнат до края, където ги чакаше Началото...

А след това умря мъжът ѝ. Черното върна страховете ѝ. Празните ъгли на къщата оглушаваха тишината и събираха стъпките ѝ, когато нощем се молеше на Богородица и Свети Георги и палеше свещи по прозорците, за да не се загубят душите на мъртвите по пътищата. Разместваше кръстопътищата и връзваше краищата им на възел, за да събере всичките си любими призраци на едно място.

Продължи да се смее, ако и никой да не разбираше смеха ѝ. Ожени се втори път и отново мина през вратата. Този път срещу всички останали, срещу предразсъдъците им и осъдителните погледи, срещу затворените врати и мълчаливото подминаване на съседките. Той също беше вдовец. Отгледа и неговите три деца като свои.

Решиха да си осиновят хранениче. Отидоха в дома. Огромни детски очи ги гледаха с надежда, любопитство и примирено разочарование. Сякаш бяха лотарийни билети, но всяко със своя собствена история. Усетили топлината на ръцете ѝ, те искаха да ѝ подарят всичките тези истории и да ги направят и нейни... Две деца едновременно протегнаха ръчички към тях – взеха и двете. Не можеха да оставят едното, щом Господ беше пожелал да им даде и двете... или съдбата просто беше играла с две царици в играта, където сама си създаваше правила, за да ги нарушава след това.